„Neid olen ma tosinate viisi hävitanud. Kuid täna mul ei ole isu. Köögi Liisa andis niipalju liha, et mul kõhuvalu päris tuju rikub ja jõulurõõmu segab.“

Kiisu haigutas ise magusalt ja limpsas korra üle nina.

„Sina, Murri, ei ole siis sugugi ennast parandanud. Kollitad ikka armsaid hiirekesi!“ noomis Peedu.

„Mis teha, kui see mulle meeldib. Inimesed nõuavad, et mul ka mingi elukutse oleks. Terved päevadööd ei jõua minagi ahjukapis magada.“

Kiisu tõusis püsti ja tõmbas suure küüru selga, krabistas siis küüntega laual ja hüppas, saba püsti, pehmele diivanile patjadesse tukkuma.

Nüüd avati toauks ja inimesed hakkasid edasitagasi käima. Varsti süüdati jõulupuul küünlad. Siis kõlas imeilus jõululaul klaveri saatel. Nukud jäid härdunult kuulama. Suur õrn valge käsi haaras nukud. Kaks läikivat inimesesilma vaatasid neid uurivalt. Siis veeres silmist kaks hõbedaselt hiilgavat kastetilka üle põskede ja käsi haaras veel tugevamalt nukkusid.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 123